

altsaa ikke bliver nogen Andeel, men det hele Beløb, eller er noget heelt Monarchi længer, forekommer det mig saa klart som Noget, at der ikke paahviler Rigsbagen nogen Forpligtelse til at bevilge dette Beløb.

Madvig: Jeg stemmer for Finantslovens Vedtagelse, idet jeg haaber, at den Forsatning, ifølge hvilken den vedtages, bliver opretholdt, og idet jeg fremdeles haaber, at der vil være Kraft til at opretholde en anden lige saa usvækket Forsatning.

Krieger: Jeg beder det ærede Thing undskyldte, at jeg var nødsaget til at være borte i nogle Døgn. Jeg ønsker blot med et Ord at forklare, hvorfor jeg ikke, som man maaskee kunde vente efter de Forhandlinger, som sidst fandt Sted, har stillet noget Endringsforslag; hvis noget andet Medlem allerede skulde have sagt det Samme, som jeg nu vil sige, beder jeg meget undskyldte, at jeg har taget Ordet. Thinget vil erindre, at Forholdet var det, at Finantsministeren udtalte, at en forventet Lov vilde indbringe 1½ Million, medens den var opført her med 2¼ Million, og denne Forskjel fandt jeg var større, end man med al mulig Villighed til ikke at gjøre Fordring paa fuldstændig Nøiagtighed kunde lade gaae hen. Det dreiede sig, som Thinget vil erindre, om, hvorvidt det Udbytte af den tidligere Krigsskatlov, som endnu ikke var indkommet for Island, men maatte ventes at komme ind i næste Finantsaar, skulde betragtes som en Restance eller ikke. Nu tør jeg sige, at det, efter de Forhandlinger, som have fundet Sted i det andet Thing, maa erkjendes — og jeg tør sige, at den høitærede Finantsminister ogsaa er enig deri —, at den omhandlede Deel af Krigsskatten ikke er en Restance. Det vil herefter være nødvendigt, eller i alt Fald naturligt, at der i den nye Krigsskatslov bliver optagen udtrykkelige Bestemmelser, saaledes at den kommer til at indeholde Hjemmel for dette Udbytte, og da Beløbet, hvorom der kunde være Spørgsmaal, herefter paa et eller to hundrede Tusinde Daler nær bliver det samme, har jeg ikke anseet det nødvendigt at gjøre Forslag med Hensyn hertil; jeg maatte jo ønske, saavidt

muligt, at undgaae det, for at ikke Sagen skulde gaae tilbage igjen til Folkethinget. Den anden Sag, som jeg omtalte, var Jernbanelovforslaget. Med Hensyn dertil har jeg ligeledes, efter de Forhandlinger, som have fundet Sted, troet at kunne forsvare ikke at plage Thinget med Endringsforslag. Jeg betvivler ikke, at det Udvalg, hvori Sagen nu behandles i det andet Thing, vil være opmærksom paa at gjøre et saadant Forslag med Hensyn til de Penge, som kunne anvendes dertil i næste Aar, at det faaer Character af Tillægsbevilling, og altsaa kan komme til Behandling, efterat Finantsloven er stadfæstet, saa at der fra den Side ikke er nogen Vanskelighed. Skulde mod Formodning Folkethinget ikke gjøre dette, staaer det jo altid aabent for Landsthingets Medlemmer, hvis de dele Mening med mig, at sætte den fornødne Begrændsning.

Frolund: Der er igjen kommet Udtryk frem om Fælles og Særligt, men det er Udtryk, som jeg ikke længer kan indrømme have nogen Betydning; nu er Alting fælles. Der næst vil jeg tillade mig den Bemærkning, jeg sætter ikke nogen Priis paa en Erklæring, som afgives i Thinget, den har kun en aldeles øieblikkelig Betydning. Jeg kan ikke slaae mig tilfreds med en Erklæring. Ingen veed, paa hvor Manges og paa hvis Begne den gives, og i ethvert Tilfælde har det ingen Betydning, naar den ikke optages i Loven. Af den Grund kan jeg ikke være med at deeltage i et saadant Skridt og saa slaae mig til No.

Da Ingen hyderligere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved Lovforslaget (see Tillæg A, Sp. 1785 ff.), efterat Formanden havde indskrænket sig til at oplæse dets §§ 1 og 6, vedtoges med 43 Stemmer mod 1.

Formanden: Loven vil nu blive tilfattet Conscilspræsidenten.

Hermed er Dagsordenen udtømt. Jeg skal derfor opgive Dagsordenen for næste Møde, imorgen Kl. 1½; den vil da være: